

Kerry Shawn Keys

Gotovo nevidljivo

Pola dana sunce polako ulazi u njezinu sobu kako i treba. Ponekad pada lišće, a svjetlost klizi između lišća da uđe. Kada lišće ne pada, još uvijek žustro pričvršćeno za grane breze, svjetlost tada blago plovi među lišćem i oko grana, treperavo ulazi kroz prozor, treperi na sagu i zidovima plešući po njegovim šarama, drhtavim sjenama. Ona iz postelje promatra predstavu na svom zidu, u jednom je trenutku svjesna da će ples okončati, premda se taj trenutka u vremenu miješa s vremenom u danu i godišnjem dobu, uvijek se mijenja. List je pao na njezinu postelju. Drugi na prozor. Zatim na nju. Doći će vrijeme kada će samo sjene grana i raspršena svjetlost plesati po njezinom zidu, daleko sporiji ples kroz vlagu na prozoru. Lišće će prekriti tlo žutom i smeđom bojom. Tada će ona čekati da mjesečina uđe u sobu. Ranije krajem ljeta, jabuke na stablu jabuka srebrno trepere na mjesečini. I kora breze je srebrna. Jabuke će sada otpasti, ubrati će ih i pojesti, darovati ljubavnicima i djeci.

Ona ustaje iz postelje i stoji u okviru prozora kao na nekoj Hopperovoj slici, promatra ogoljene grane, prozor preko puta, nekoliko vidljivih zvijezda, mjesec. Ona srebrno drhturi na tom svjetlu poput čaše šampanjca na vjenčanju bez mladenke ili mladoženje, gotovo nevidljivo, neprimjetno vezana za tamu dok mjesečina klizi po granama jabukova stabla i brezama.

Jeste li značajan pjesnik

Ispitivanje u zagrebačkoj pivnici

*"Tko zna pitanja ili termine – Saduceji
ispijaju pijance, pijanci se utapaju
poput zapjenjenih proroka i cvrkutavih kanarinaca
u crvenoj plimi pjene i slogova"*

Kad se mladi labud pretvori u labuda, a labud u sazviježđe,
crvi koji će ih pojesti bit će isti
kao i oni koji žive ispod kapaka sove,
podnevom počivaju u Rajskom vrtu ili zaslađenim
otvorima ruža.

Oni će prvo kružiti da provjere, pristanu, pjevaju, bruje,
uvijaju repom, sudaraju se sa zrcima krunice
od svjetla koje kipi u jezeru akvarija.

Okačit će se u sjeni pjesme. Jedan po jedan
dio, jedna strofa, jedan stih.

Pojest će dolmene povijesti, Zohar, zeleno voće sunca,
umnožiti pod mjesecom, pocijepati se
u otpatke u noćnom tlu životinja
pod otrgnutim, oderanim, zvijezdama.

Drugi crvi jedu druge stvari, druge ljude, prašinu Rima
i Ladona u Donjem Manhattanu.

Noćna stvorenja jedu drevne pergamente i kompjutorski papir, piju
tintu i odmjeravaju se spram olovaka i kondoma.
Jučer, zaboravio sam da sam bio crv i umjesto sebe
u zrcalu vidio gusjenicu, obrijao sam noge,
namazao usne klorofilom i masturbirao
po zelenom, orijentalnom sagu pored kade,
dok sam svršavao zadobio sam novi identitet uvijajući se
na ekranu televizora poput amputiranog prsta.

Jeste li značajan pjesnik?

Ne gospođo, ja sam značajan crv.

Značajan sam jer pucam pištoljima od napalma, oprušujem oči
krumpira, lovim vrapce, odlazim spavati u tekućoj dosadi – 90 %
mog tijela je ljudsko – ako sam razrezan u Trojstvo
još uvijek ću moći izvesti pas de trois.

Naravno da bih htio biti pjesnik koji poput Sretnog ribara
svojom kitom lovi naiščine i sirene, moji ostali organi
upijaju nektar Raja, dah mi je kao u snježnog leoparda,
moj je ples dionizijski.

Često se sažalijevam. Zašto sam samo crv, zakačen poput upitnika
za Levijatana. Zašto nisam ljudsko biće koje se krije od evolucije
u homeostatskoj, geodezijskoj kupoli u Španjolskoj, da hodam
u cirkuskom šatoru nade po najtanjim djelićima teorijskih vlasi.

Morfij po Susquehanni

za Barbaru Browning

Taj pjesnik je kiborg. On je stroj
ide na krv i roji se u oklopima školjke.
Taj pjesnik je lešinar koji se vuče
između živih i mrtvih.
On nikada ne spava na vodi
i sanja u svakome tko ga dotakne.
On je kiborg. Možda je čelik
u njegovoj artikulaciji nalik na male kosti
u trešnjama, na zveckanje cvijeća
dok noću zatvaraju svoje vratnice nad ušljivim
lateks tijelima međuzvezdanog polena.
On plamti. Taj pjesnik je neodređeni juju
na raskrižju presjeka
tvojih hemisfera. Pjesnik, ne taj, je
krpa za suđe omotana oko spužve. On vjeruje
u dunju. On je suptilna strana subverzije.
Drugim riječima, uvijek druga riječ
koja određuje određenje, pervertirani antinom.
Niti ne pokušavaj naseliti njegov zarazni ritam.
On nosi ludilo u svom penisu. Biolizu.
On je sam svoj otac. Trebalo bi mu kastrirati glavu,
njegovom kosom nahraniti srebrnu ribicu i majmuna
parkiranog kod ulaza u hram u Tirupatiju.
Njegova perika je trudna. Njegov klitoris je vreteno.
Njegova muda jajnici. Njegove bradavice žlijezde prostate.
Ne hrani ga ničim osim pijetlom, psom i jarcem.
Njegova fotografija je šala na stopalu neprijatelja.
Njegova duga je zmija. Njegova strast
je gavran. Njegov oklop je Ahilova peta.
Ako ga posjeduješ njegova će tekućina ubrzo
nestati u oceanu. On ljetuje u Xanaduu.
Ako zaplešeš u njegovom anusu svjetlo će se ugasiti.
Ako posišeš njegovu protezu početak će šušljati.
Moja sestra je bosa ušla u plesnu dvoranu
i razrezala svoje srce komadom stakla.
Proganja me čovjek bez maske.
Moja majka je svoj fetus pretvorila u otok u Jadranu.
Gradske zidine su valovi gnojiva.
Ne mogu izgovoriti *bačen*. Ne mogu izgovoriti *riba* i *DDT*.
Ne mogu izgovoriti *pjesnik* kako bih to htio – p j e n, itd.
Pjesnik je već postojeće rješenje ničega.
Ne jedi iz njegove retorte.
On je carinski službenik kod začeca. Kiborg.
Nevjerojatno je kako će na tebe djelovati život pored rijeke.
Uzmi injekciju i komuniciraj s mjesecom.
Uzmi mjesec. To je *deux ex machina* na ekranu.

Sad

Bilo je to van na polju onda nedaleko odavde i odande onda
Voda stajačica onda i tako tanke ljuške jaja onda
Okrenuli smo ih prema svjetlu onda odraza u našim očima onda
A sunce je okrenulo nas onda tako prazne od gladi onda
A igralište je bilo izgrađeno na nadgrobnim spomenicima onda
I sad je onda
I bio je amfiteatar onda poput prazne grobnice bez krova onda
I oderana rodnica onda
Duhovi gledatelja i glumaca imaju uloge u istoj predstavi onda
A netko je letio kući onda
Kako i treba biti onda s oblacima koji su ubrzo vatrom zasuli zrak onda
Prema sutonu onda
I ona je promrmljala onda
Da bi bila šteta onda
I njezine napućene usne onda kada je to rekla onda
Sav sam muškat onda
Ponavlja da bi bila šteta onda
Ako bi se ikad zaustavili da vidimo onda
Prije negoli stignemo to izvora onda
I upitala jesi li tamo onda
Nije da sam htio imati ptičju perspektivu onda
Bilo mi je draže mučilo onda
Prigrlio sam zaraznu žudnju onda
S konjskom snagom nesputanom u staji onda
I ništa nije bilo raspršeno onda ali je onda
I možda smo trebali osedlati zelenilo onda
Pomislio sam naglas onda
Ili testirati novu ili čistinu onda
To bi svakako bilo bolje od ženskog sedla onda
Cijele noći čeznuti za svitanjem onda
A bolje je dodati bujicu onda
I ona je promucala da bi joj to bilo draže onda
Da oboje budemo gotovo onda
Jer prsti sunca su poput aureole onda
Premda je zacijelo htjela reći trnje onda
A ako nismo onda krv će se osušiti onda
A riba naše čežnje pretvorit će se u otiske stopala onda
I kako će onda biti ostati u tami onda
A ja se nisam osjećao ostavljenim onda
Zamijetio sam božansko u kimanju mjeseca na izlasku onda

Sve je znak onda
Dok smo netremice gledali jedno drugoga onda
Zrak se ispraznio onda a naše oči ona
Poput riba koje iskaču onda
Kad sam kleknuo onda a ona je namjestila koljena onda
Svijena u molitvi onda
I trapez pauka je zadržtao onda
Kao da je traka koja se trga onda

I tako smo uzeli jedno drugoga onda
Odnosno hoću reći da je onda
Postojalo uzajamno vraćanje onda
I bože kako se podigla crvena prašina onda
A spremala se kiša onda
Kako je to uvijek prikladno onda
Kad sam joj rekao ne znajući ništa onda
Da rijeka nije predaleko onda
I začuo sam vlastiti glas onda
Kao da je netko drugi govorio onda
Da ne spominjem onda da smo ona i ja bili onda
Kako sam oduvijek zamišljao da će biti onda
Kao dijete zauvijek onda
Dok su oblaci eksplodirali onda
A voda nam se cijedila po koži onda
Jurila onda
Dok je lišće još bilo zeleno onda
Veslali smo kroz vjetar onda kao da jesmo onda
A onda je stiglo onda spoznaja onda
Da je to to onda i vrijeme se rastopilo onda
A ona je mrmljala onda opet i opet onda
Iako se nikome ne ispovijedam niti sam shvatio onda
Što sam rekao onda što sam gestikulirao onda
Pjevajući sve glasnije onda
A ulaz u naš susret bio je umazan onda
Krvlju onda a gore feniks i labud onda
Stvaraju svjetlo onda zajedno onda
I kamenje pada poput kiše onda po nama onda
A naša srca onda poput odjeće bez šavova onda
I lako je ne reći onda
Ostati bez riječi onda
Da je to onda
I mi smo blistavi komadići u dječjem krevetiću sa zastorom onda
A kiša i dalje pada onda
Ukoso zasipa vidno polje onda
I ovo je dom onda

Njezino mrmljanje onda
A ja sam otvorio usta da kažem da onda
Ali nisam onda
I tko može osuditi zapanjenost onda
Šutnju onda
Ili šutnju sad onda
Uvježbavanje našeg izbora onda
Zatim nas okružuje blesava himna onda
Od tada
Između naše gladi onda

Teološka rasprava o nebeskim mladenkama i njihovim smrtnim okolnostima

Prema Oliveru Toddu,
biografu Alberta Camusa,
arapski i europski
radnici u Bôneu, u Alžiru
(uznositi rodni grad svetog Augustina)
slabo su spolno općili,
ako izuzmemo bordel,
a sudeći po mom
sinergijskom iskustvu
iz Hiderabada i drugdje,
kada bi se tamo dočepali
iste punašne kurve
muslimani bi ulazili na stražnja vrata,
a kršćani su birali prednja –
vrlo rijetko simultano,
preferiraju da prvo svršavanje posluži
napretku evolucije.

Ako je sveti Augustin zadivljeno
promatrao kako zamišljam
da je činio kada nije pisao ili se molio,
nesumnjivo je kudio
kršćane zbog grešne pristojnosti,
i do neba hvalio muslimane
jer su žene sačuvali za Boga.

Preveo Miloš Đurđević